

200704150/1.

Datum uitspraak: 27 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/48184 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 1 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 september 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen alsmede geweigerd om hem ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 juni 2007, verzonden op 4 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 2 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

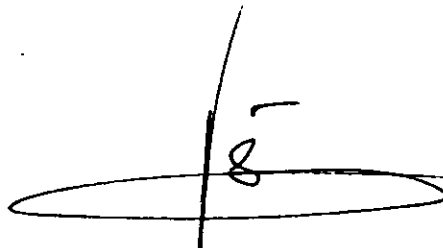
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 juli 2007

154-501.

Verzonden: 27 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/48184

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 1 juni 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Chinese,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. M.J.C. van den Hoff,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder.,
gemachtigde mr. X.J. Polak

Procesverloop

Eiser heeft op 28 februari 2003 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Op diezelfde datum heeft het eerste gehoor plaatsgevonden. Vervolgens is eiser op 13 juni 2003 tijdens een nader gehoor in de gelegenheid gesteld zijn aanvraag toe te lichten. Van beide gehoren, die met de hulp van een tolk in de Chinese (Mandarijn) taal hebben plaatsgevonden, is een rapport opgesteld. Eiser is in de gelegenheid gesteld schriftelijk wijzigingen en/of aanvullingen op de inhoud van het rapport van nader gehoor aan te leveren, doch heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt.

Op 25 augustus 2003 is naar aanleiding van deze aanvraag een voornemen tot afwijzing kenbaar gemaakt. Eiser is in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze hierop schriftelijk naar voren te brengen, waarvan hij per brief van 16 september 2003 gebruik heeft gemaakt. Op 9 oktober 2003 heeft er vervolgens een aanvullend gehoor plaatsgevonden, waarna er op 29 oktober 2003 opnieuw een voornemen is uitgebracht. Op 26 november 2003 heeft eiser middels een zienswijze zijn reactie op dat voornemen kenbaar gemaakt. Bij beschikking van 6 oktober 2004 is de asielaanvraag van eiser vervolgens afgewezen. Voorts heeft verweerder ambtshalve besloten om eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' op grond van artikel

14, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000. Dit besluit heeft verweerder op 1 november 2004 weer ingetrokken.

Op 13 februari 2006 heeft er vervolgens een aanvullend gehoor plaatsgevonden, waarna op 25 april 2006 een nieuw voornemen is uitgebracht dat, naar aanleiding van de zienswijze van 17 mei 2006, op 29 juni 2006 is aangevuld. Op 26 en 28 juli 2006 heeft eiser aanvullende stukken ingediend.

Bij besluit van 7 september 2006 heeft verweerder de asielaanvraag van eiser wederom afgewezen. Voorts heeft verweerder ambtshalve besloten om eiser geen reguliere verblijfsvergunning regulier onder de beperking 'alleenstaande minderjarige vreemdeling' te verlenen.

Tegen dit tweeledige besluit heeft eiser beroep ingesteld

De zaak is behandeld op de zitting van 9 maart 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.
2. Aan de orde is de vraag of het besluit van 7 september 2006 in rechte stand kan houden.
3. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser is wees en heeft tot ongeveer zijn negende jaar in een weeshuis in gewoond,
waar hij vaak werd geslagen. Daarna is hij bij een pleegvader, genaamd in
gaan wonen. Ook daar werd hij veelvuldig geslagen, meestal door
dorpsbewoners of de politie en soms door zijn pleegvader. Verder was hij lid van Falun
Gong. Vanwege zijn betrokkenheid daarbij is eiser ook een paar keer gearresteerd en
gedetineerd geweest. Hij heeft China verlaten omdat hij daar slecht behandeld werd en
omdat hij vreest vanwege zijn betrokkenheid bij te worden vervolgd door de
Chinese autoriteiten.
4. Verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd
5. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder heeft ter zitting meegedeeld het subsidiaire standpunt te laten vallen. Verweerder acht het relaas ongeloofwaardig.
6. Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

8. Verweerder heeft vastgesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen, of zijn asielrelaas te onderbouwen. Verweerder heeft eiser vervolgens tegengeworpen dat hij geen identiteits- of nationaliteitsdocumenten heeft overgelegd. De door eiser daarvoor aanvankelijk gegeven reden, namelijk dat hij nooit dergelijke documenten heeft gehad, wordt door verweerder als volstrekt ontoereikend van de hand gewezen. Verweerder verwijst hiervoor naar een algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 28 augustus 2000, waarin onder meer staat vermeld dat iedere Chinese staatsburger vanaf 16 jaar altijd in het bezit dient te zijn van een identiteitskaart en verplicht is die binnen 30 dagen aan te vragen. Aan de latere verklaring van eiser tegenover zijn gemachtigde dat hij wel in het bezit is geweest van een identiteitsbewijs, doch dat deze bij een arrestatie in 2002 vanwege zijn Falun Gong lidmaatschap is afgenomen door de politie, hecht verweerder geen geloof, nu eiser hierover tijdens nader gehoor een andere verklaring heeft afgelegd.

9. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. De rechtbank verwijst hiertoe ook naar hetgeen hierna over de zorgvuldigheid van de gehoren wordt overwogen. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

10. Indien er, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig te kunnen worden geacht.

11. Verweerder heeft zich – samengevat – op het standpunt gesteld dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is. Verweerder wijst er op dat de vreemdeling gehouden is de waarheid te vertellen en volledig mee te werken aan de vaststelling van het feitencomplex. Daarvoor moet de asielzoeker alle vragen die door de Immigratie- en Naturalisatiedienst aan hem gesteld worden zo volledig mogelijk beantwoorden en zoveel mogelijk middelen ter staving van zijn asielrelaas overleggen. Verweerder stelt in dat verband vast dat eiser tijdens de gehoren die hebben plaatsgevonden diverse keren geen antwoord heeft gegeven op de vragen die hem gesteld zijn. Voorts heeft eiser tegenstrijdige verklaringen afgelegd over zijn redenen van vertrek uit zijn land van herkomst. Zo heeft eiser aanvankelijk verklaard dat hij uit China vertrokken is omdat hij door de mensen uit zijn omgeving en zijn pleegvader

getiranniseerd werd, terwijl hij vervolgens pas in zijn tweede zienswijze van 26 november 2003 melding heeft gemaakt van zijn lidmaatschap van de in China verboden beweging Falun Gong, waarbij dit op geen enkele wijze is onderbouwd dan wel geconcretiseerd. In eisers eerste, nader en aanvullend gehoor is op geen enkele wijze kenbaar gemaakt dat eiser vanwege zijn gestelde lidmaatschap van de Falun Gong, problemen heeft gehad met de autoriteiten in zijn land van herkomst. Het gegeven dat eiser pas zo laat in de procedure met deze mededeling komt en deze niet nader onderbouwd heeft maakt dat het gestelde lidmaatschap niet gevolgd wordt. Omdat Falun Gong een in China verboden beweging is, mag van een lid van deze organisatie verwacht worden dat hij weet dat hij ingaat tegen de regels van het regime, aldus verweerder. Voorts heeft eiser volgens verweerder in zijn aanvullend gehoor van 13 februari 2006 onvoldoende meegewerkt aan de vaststelling van het feitencomplex rondom zijn gestelde lidmaatschap van de Falun Gong. Immers eiser heeft op de meeste vragen geen antwoord gegeven. Eisers standpunt dat er geen sprake is van onwil maar van onmacht, omdat hij zijn asielrelaas vanwege gehoorproblemen, zijn verstandelijke vermogens en/of een psychische stoornis niet goed naar voren heeft kunnen brengen wordt door verweerder niet gevolgd. Verweerder heeft eiser meermalen gehoord en die gehoren waren volgens verweerder deugdelijk. Omdat echter steeds duidelijker werd – zo heeft verweerder ter zitting nog toegelicht – dat eiser problemen had met zijn gehoor c.q. zijn gehoortoestellen is eiser op 13 februari 2006, aanvullend gehoord waarbij alle vragen ook schriftelijk aan eiser zijn gesteld. Eiser heeft toen te kennen gegeven te kunnen lezen en schrijven. Ook toen heeft eiser echter onvoldoende antwoorden gegeven om inzicht te krijgen in de discrepanties en lacunes in zijn verklaringen. Dat die discrepanties en lacunes te wijten zouden zijn aan beperktere verstandelijke vermogens van eiser of een psychische stoornis, is door eiser wel gesteld, doch niet geconcretiseerd door middel van een medische verklaring ter zake. Voor inschakeling van het Bureau Medische Advisering (BMA) ziet verweerder dan ook geen aanleiding. Het is immers aan eiser om zijn relaas aannemelijk te maken. De stelling dat een vreemdeling mogelijk minder verstandelijke vermogens heeft, is daartoe onvoldoende. Nu eiser dan ook pas in de zienswijze melding heeft gemaakt van zijn lidmaatschap van de Falun Gong en dit op geen enkele wijze is onderbouwd en hij vervolgens op geen enkele wijze heeft willen meewerken aan de vaststelling van het feitencomplex, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn relaas.

12. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten. De aanwezige gehoorproblematiek van eiser, die door verweerder is onderkend, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat uit de processtukken niet blijkt dat verweerder op onzorgvuldige wijze heeft gehoord. Omdat van aanvang duidelijk was dat eiser problemen had met zijn gehoortoestellen, heeft verweerder eiser meerdere malen gehoord. Uit de verslagen van die gehoren blijkt dat de vragen meermalen aan eiser zijn gesteld en dat eiser telkens ruimschoots de gelegenheid heeft gehad om de hem gestelde vragen te beantwoorden en zijn asielrelaas toe te lichten. Dat eiser vanwege zijn gehoorproblemen de vragen niet begrepen zou hebben volgt niet zonder meer uit de verslagen van de gehoren. Eiser heeft immers op sommige vragen gewoon antwoord gegeven en die antwoorden duiden er niet op dat eiser die betreffende vragen niet (goed) begrepen zou hebben. Bovendien blijkt uit de gehoren dat, nadat eiser had verklaard dat hij kan lezen, de meeste vragen – in het laatste aanvullend gehoor zelfs alle vragen – ook schriftelijk aan eiser zijn gesteld. De stelling dat eiser vanwege beperktere verstandelijke vermogens of een psychische stoornis niet in staat zou zijn (consistente) antwoorden te geven op de door hem gestelde vragen wordt door de rechtbank evenmin gevolgd. Zoals verweerder ook aangeeft heeft eiser

immers op sommige vragen wel gewoon antwoord gegeven. Voorts blijkt uit de processtukken weliswaar dat meermalen wordt gesuggereerd dat eiser vanwege een mogelijke stoornis niet in staat zou zijn om coherent te verklaren, maar een aangekondigd onderzoek door het Eindhovens Psychologisch Instituut of een andere medicus of medische instantie heeft niet plaatsgevonden. Eiser heeft ter ondersteuning in dit verband in beroep nogmaals verwezen naar brieven van KNO arts Dr. J.A.M. Engel van 6 en 27 juni 2006, waarin deze aangeeft dat het bijzonder moeilijk was om met eiser een gesprek aan te gaan en tevens dat het begrijpelijk is dat de eerdere hoortoestelaanpassingen via Hans Anders niet het gewenste resultaat hebben gehad. Deze brieven bevestigen naar het oordeel van de rechtbank dat er sprake is van gehoorproblematiek: in de eerste brief geeft de arts namelijk aan dat de communicatie uitermate moeizaam verliep, deels door de taalbarrière mogelijk deels door de slechthorendheid en in de tweede brief wordt wederom melding gemaakt van de moeizame communicatie die dit maal via een tolktelefoon heeft plaatsgevonden. Uit deze brieven volgt echter niet dat sprake zou zijn van onzorgvuldige gehoren, gelet op hetgeen hiervoor reeds is overwogen omtrent het schriftelijk horen van eiser. Uit deze brieven valt, nog daargelaten of de betreffende arts daartoe deskundig is, naar het oordeel van de rechtbank niet af te leiden dat eiser leidt aan een verstandelijke beperking of een psychische stoornis.

13. Voor zover eiser vanwege zijn medische problemen aanspraken doet gelden op een verblijfsvergunning in het kader van artikel 3 van het EVRM, is de rechtbank met verweerder van oordeel dat onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat sprake is van een direct levensbedreigende ziekte in een vergevorderd stadium, als bedoeld in de jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de mens, zodat het beroep in zoverre faalt.

14. Hetgeen overigens is aangevoerd leidt niet tot een ander oordeel.

15. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en c, van de Vw 2000 genoemde gronden.

16. *Amv-vergunning*

17. Op grond van artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. In artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000 zijn de voornaamste beperkingen genoemd, waaronder verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling. Op grond van artikel 3.6, aanhef en onder b, van het Vb 2000 kan een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling ambtshalve worden verleend.

18. Ingevolge artikel 3.56, eerste lid, sub c, van het Vb 2000 kan deze vergunning worden verleend indien voor de alleenstaande minderjarige vreemdeling (amv) naar het oordeel van onze Minister, naar plaatselijke maatstaven gemeten, adequate opvang ontbreekt in het land van herkomst of in een ander land waar de vreemdeling redelijkerwijs naar toe kan gaan.

19. In hoofdstuk C2/7.4.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is geregeld wanneer de alleenstaande minderjarige vreemdeling, als bedoeld in artikel 3.56, eerste lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000, adequate opvang behoeft, alsmede wanneer adequate opvang bij terugkeer beschikbaar is. Indien in het landgebonden asielbeleid is vastgelegd dat algemene opvangvoorzieningen beschikbaar en toereikend zijn, mag ervan worden uitgegaan

dat er adequate opvang is. Daadwerkelijke plaatsing behoeft ten tijde van de beschikking niet te zijn geregeld.

20. Verweerder stelt zich blijkens het bestreden besluit en de onderliggende voornemens op het standpunt dat eiser ten tijde van zijn aanvraag niet in aanmerking kwam voor een amv-vergunning omdat, blijkens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 9 april 2001 met betrekking tot opvang van alleenstaande minderjarige kinderen in China (kenmerk: DPC/AM-709612), adequate opvang voor eiser in zijn land van herkomst aanwezig is. Voorts heeft verweerder er op gewezen dat eiser ingevolge de door hem opgegeven geboortedatum op 2 juni 2004 de meerderjarige leeftijd heeft bereikt en vanaf die datum geen aanspraak meer kan maken op het amv-beleid. Verweerder heeft hier aan toegevoegd dat de Chinese staat zich verantwoordelijk acht voor de zorg aan minderjarigen van de leeftijdscategorie waartoe eiser ten tijde van zijn aanvraag behoorde. Volgens verweerder zorgt de Staat er voor dat de betrokkene onderdak krijgt en onderwijs of een beroepstraining kan volgen die leidt naar een betaalde arbeidsplaats. De Chinese staat biedt daarbij aan de betrokkene de keuze of hij volledig verzorgd wil worden dan wel of hij zelfstandig wil wonen. Verweerder acht deze geboden zorg naar de lokale maatstaven gemeten adequaat. Volgens verweerder heeft eiser niet aangetoond dat in zijn geval geen adequate opvang aanwezig is of dat er een reële kans is dat eiser geplaatst zal worden in een weeshuis of verzorgingshuis dat, naar lokale maatstaven gemeten, niet adequaat is. Bovendien blijkt uit eisers verklaringen dat hij in China nog pleegouders heeft en dat deze goed voor hem zorgden.

21. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich blijkens de uitspraken van de Afdeling van 4 juli 2003 (zaak nr. 200303164/1) en 31 oktober 2003 (nr. 200305039/1) naar aanleiding van voornoemd algemeen ambtsbericht in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de opvang van alleenstaande minderjarigen in China in het algemeen adequaat is en dat het aan de vreemdeling is om desgewenst aannemelijk te maken dat adequate opvang in zijn individuele geval niet mogelijk is.

22. Gelet op hetgeen eiser naar voren heeft gebracht is de rechtbank van oordeel dat er thans geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor hem geen adequate opvang zal zijn in China, dan wel dat hij zal worden geplaatst in een weeshuis of verzorgingshuis dat - naar lokale maatstaven gemeten - niet adequaat is en dat eiser, vanwege het bereiken van de meerderjarige leeftijd op 2 juni 2004, vanaf die datum geen aanspraak meer kan maken op een verblijfsvergunning op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

23. Gelet op het bovenstaande heeft verweerder, naar het oordeel van de rechtbank, eiser in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van het amv-beleid kunnen onthouden.

24. Het beroep is derhalve ongegrond.

25. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en uitgesproken in het openbaar in
tegenwoordigheid van L.M.P. Giezenberg als griffier op 1 juni 2007.

Giezenberg

[Handwritten signature]

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

04 JUNI 2007

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

3613

B 15 JUN 2007

ZAAKNR.

AAN: ✓1

BEHANDELD: DD: PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

mr. F.J.G. Tilman
mr. H.F.P. van Gestel
mr. M.J. Rosens m. c. l.
mr. C.M. van der Corput
mr. R.B.J.M. van der Linden
mr. J. Heilendoorn
mr. E.J.M. Vennisse
mr. T.P. Jolima
mr. G.W.A. Bernards
mr. Th.H.C.M. Derickx
mr. C.W.H.M. Uitzendhaag
mr. M.J.C. van den Hoff
mr. S.J.P.H. Custers-Kuipers
mr. G.D. Bosman
mr. G.G.J. van Kooten
mr. L.A.W. van den Broek
mr. E. Geertjens
mr. A.J. Verelken
mr. Ing. H.J.M. Smelt
mr. A.A.M. Olde Loohuis
mr. E.C.J. Kohn

per aangetekende post en telefax: 070-3651380

Betreft : **HOGER BEROEPSCHRIFT ASIEL**
Inzake : Staat
Justitiernr.
V.nr.
Proc.nrs.Rb. : AWB 06 / 48184
Ons kenmerk : MvdH/Ho.0666

Geeft te kennen:

hierna te noemen "appellant", geboren op , van Chinese nationaliteit, wonende te in deze zaak woonplaats kiezende te Veldhoven aan het Bolwerk 18, op het kantoor van mr M.J.C. van den Hoff, advocaat en procureur aldaar, die tot gemachtigde wordt gesteld en als zodanig voor hem zal optreden.

De gemachtigde verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd.

Verweerder in deze is de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

Appellant komt hierbij tijdig in hoger beroep van een uitspraak van 1 juni 2007 van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, gewezen onder het registratienummer AWB 06 / 48184.

Afschrift van deze uitspraak wordt hierbij overgelegd. (productie 1)

Appellant verzoekt al hetgeen door of namens hem eerder naar voren is gebracht als hier woordelijk herhaald en ingelast te beschouwen.

Tegen de bestreden uitspraak van de rechtbank worden de navolgende grieven aangevoerd.

Kantoor Veldhoven

Bolwerk 18 5509 MH Veldhoven
Postbus 153 5500 AD Veldhoven

Telefoon +31 (0) 40 294 45 00
Telefax +31 (0) 40 294 45 50
E-mail advocaten@trc-advocaten.nl

Kantoor Horst*

Hoofdstraat 19 5961 EX Horst
Postbus 6104 5960 AC Horst

Telefoon +31 (0) 77 398 81 82
Telefax +31 (0) 77 398 81 91
E-mail advocaten@trc-advocaten.nl

www.trc-advocaten.nl

Stichting beheer gelden derden
Rabobank rek.nr. 15 96 74 379
ABN AMRO rek.nr. 40 26 40 004

Grief 1

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend.

Toelichting

Cliënt heeft in China een identiteitskaart gehad welke is ingenomen door de politie toen hij is gearresteerd en heeft hij deze identiteitskaart nadien niet meer teruggekregen.

Cliënt stelt zich op het standpunt dat van hem niet verwacht had kunnen worden, gelet op de bedreigingen die de politie heeft geuit, om contact op te nemen met de politie om zijn document terug te krijgen. Het ontbreken van documenten wordt dan ook ten onrechte tegengeworpen.

Grief 2

Ten onrechte heeft de Rechtbank (marginaal toetsend) geoordeeld dat verweerder met het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig te achten en de aanwezige gehoorproblematiek van appellant, die door verweerder is onderkend, de Rechtbank niet tot een ander oordeel leidt.

Toelichting

Uit het onderliggende dossier blijkt dat appellant ernstige gehoorproblemen heeft, welke ook door de artsen zijn vastgesteld, ten gevolge waarvan het voor hem niet mogelijk was om alle door verweerder gestelde vragen te beantwoorden.

Er is dan ook geen sprake van een verwijtbaar niet antwoorden op vragen en kan er ook niet gesteld worden dat hij niet de waarheid heeft verteld en niet volledig heeft meegewerkt aan de vaststelling van het feitencomplex.

Grief 3

Ten onrechte wordt door de rechtbank gesteld dat appellant tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst.

Toelichting

Appellant heeft de in eerste instantie gegeven reden voor vertrek later heeft aangevuld. Immers, hij heeft aanvankelijk verklaard dat hij uit China is vertrokken omdat hij door mensen uit zijn omgeving en zijn pleegvader werd getiranniseerd en heeft hij later aangevuld dat hij ook uit China is vertrokken vanwege zijn lidmaatschap van de in China verboden beweging Falun Gong.

De reden waarom appellant pas later melding heeft gemaakt van zijn vrees voor vervolging vanwege zijn lidmaatschap van de Falun Gong is vermeld in de zienswijze van

17 mei 2006 inhoudende dat hij bang was te worden teruggestuurd naar China indien hij zou vertellen dat hij lid was van de Falun Gong en hij gaandeweg tot het besef is gekomen dat het belangrijk is om al zijn asielmotieven naar voren te brengen en heeft hij dit alsnog gedaan. Er was bij appellant derhalve sprake van een voortschrijdend inzicht.

Hierbij is van belang dat appellant nog in de voornemenprocedure de Falun Gong activiteiten naar voren heeft gebracht en de reden waarom hij daar pas later melding van heeft gemaakt geloofwaardig en aannemelijk is.

Ten onrechte wordt dit dan ook niet gevolgd door verweerder en de Rechtbank.

Grief 4

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat de gehoren deugdelijk zijn geweest.

Toelichting

Appellant is van mening dat uit de gehoren zelf blijkt dat dit niet het geval is nu appellant niet in staat was om de daar gestelde vragen te beantwoorden vanwege zijn gehoorproblemen en is hiervan steeds melding gemaakt bij verweerder die daar vervolgens niets mee heeft gedaan.

Het feit dat appellant ook niet in staat is om de schriftelijk aan hem gestelde vragen te beantwoorden is een indicatie dat er sprake is van beperkte verstandelijke vermogens en een psychiatrische stoornis bij appellant en heeft appellant verweerder bij herhaling gevraagd om het Bureau Medische Advisering in te schakelen om hierover duidelijkheid te krijgen.

Door dit na te laten heeft verweerder niet voldaan aan zijn zorgvuldigheidsverplichtingen ten opzichte van appellant.

Grief 5

Ten onrechte is de Rechtbank met verweerder van oordeel dat uit de processtukken niet blijkt dat verweerder op onzorgvuldige wijze heeft gehoord.

Toelichting

Verwezen wordt naar de toelichting bij grieven 2 tot en met 4.

In aanvulling daarop voert appellant aan dat uit de rapporten van gehoor blijkt dat er tijdens het gehoor sprake is geweest van gebrekkige communicatie en bovendien miscommunicatie hetgeen ook voor verweerder duidelijk moet zijn geweest.

Het moet verweerder ook duidelijk zijn geweest dat het schriftelijk stellen en door appellant laten beantwoorden van vragen eveneens geen geschikt middel was om hem te horen.

Dit had voor verweerder aanleiding moeten zijn om verder te onderzoeken op welke wijze appellant op deugdelijke wijze kon worden gehoord en in de gelegenheid worden gesteld om zijn relaas naar voren te brengen en tevens te (laten) onderzoeken (door het BMA) of

15 juni 2007

cliënt wel in staat is om zijn verhaal naar voren te brengen. Door dit achterwege te laten kan er niet worden gesproken van het op zorgvuldige wijze horen.

Grief 6

Ten onrechte is de Rechtbank van oordeel dat verweerder zich blijkens uitspraken van de Afdeling van 4 juli 2003 (zaak nr. 200303164/1) en 31 oktober 2003 (zaak nr. 2003050391/1) naar aanleiding van voornoemde ambtsberichten zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de opvang van alleenstaande minderjarigen in China in het algemeen adequaat is en dat het aan de vreemdeling is om desgewenst aannemelijk te maken dat adequate opvang in zijn individuele geval niet mogelijk is en ten onrechte is de Rechtbank van oordeel dat er thans geen grond is voor het oordeel dat verweerder zich in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat er voor hem geen adequate opvang zal zijn in China, dan wel dat hij zal worden geplaatst in een weeshuis of verzorgingshuis dat – naar lokale maatstaven gemeten – niet adequaat is en dat appellant, vanwege het bereiken van de meerderjarige leeftijd op 2 juni 2004, vanaf die datum geen aanspraak meer kan maken op een verblijfsvergunning op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen.

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat verweerder appellant in redelijkheid een verblijfsvergunning op grond van het AMV-beleid heeft kunnen onthouden.

Toelichting

In de zienswijze van 17 mei 2006 heeft appellant gemotiveerd aangegeven dat er voor wat betreft de categorie 16 tot 18 jaar, waartoe hij destijds behoorde, op grond van de summiere informatie over slechts één verzorgingshuis, waar geen minderjarigen verbleven, niet de conclusie kan worden getrokken dat er voor deze leeftijdsgroep, die niet in een weeshuis kan wonen, adequate opvang in China bestaat waarbij tevens werd verwezen naar twee uitspraken van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Dordrecht.

Appellant is van oordeel dat hij hiermee heeft aangetoond dat er voor hem geen adequate opvang in China is.

Voorts is het enkele feit dat appellant op 2 juni 2004 meerderjarig is geworden geen reden om zijn aanvraag af te wijzen. Immers dient te worden beoordeeld of hij vanwege zijn minderjarigheid in aanmerking komt en zo dit het geval is, dient bij meerderjarigheid beoordeeld te worden of hij in aanmerking komt voor voortgezet verblijf.

Grief 7

Ten onrechte heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard en nagelaten verweerder in de proceskosten te veroordelen.

5
15 juni 2007

Toelichting

Ter onderbouwing van deze grief verwijst appellant naar de grieven 1 tot en met 6.

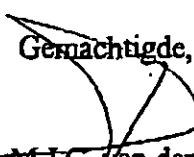
Afschrift van dit hoger beroepschrift is per post toegestuurd aan verweerder.

Conclusie

Op voormelde gronden verzoekt appellant uw Afdeling om het hoger beroep gegrond te verklaren, de bestreden uitspraak te vernietigen en het beroep tegen het besluit van verweerder van 7 september 2006 alsnog gegrond te verklaren met vernietiging van dat besluit, dan wel de zaak naar de rechtbank terug te verwijzen met veroordeling van verweerder in de kosten van het beroep en het hoger beroep.

Veldhoven

Gemachtigde,

M.J.C. van den Hoff